సంస్కారం

"పద్మశ్రీ"

బస్సు ఆగిన కుదుపుకు మెలుకువ వచ్చింది కళ్లు తెరిచాను.

"అరేయ్, లేవరా! హన్మకొండ వచ్చింది." భుజంమీద తట్టాడు అన్నయ్య.

ఒకసారి కళ్ళు నులుముకుని తెరిచాను. అందరూ బస్ దిగుతున్నారు. అది హన్మకొండ వరకే. మేమూ దిగి మళ్ళీ ఖమ్మం బస్‌లో ఎక్కాలి. ఒకసారి వళ్ళు విరుచుకుని లేచి బ్యాగ్ అందుకుని దిగాను. నాతోపాటే దిగాడు అన్నయ్య.

బస్‌స్టాండ్ మొత్తం కళకళలాడుతున్నది. అసలే పెళ్ళిళ్ళ సీజన్. అంతా కొత్తబట్టల రెపరెపలతో నిండిపోయింది. అసలు మేమూ కరీంనగర్‌లో ఓ బంధువుయింట్లో, పెళ్ళికే వెళ్ళి వస్తున్నాము. రాత్రంతా నిద్రలేక బస్‌లో పగలయినా మంచినిద్ర పట్టింది.

వరంగల్‌లో ఎవరూ తెలిసినవాళ్ళు లేకపోవటంవల్ల మేము వెంటనే బస్ ఎక్కాలి. కంట్రోల్ రూమ్‌లో కనుక్కుంటే యింకొక గంటకు కానీ బస్ లేదన్నారు. ఇద్దరమూ మొహం మొహం చూసుకున్నాము, 'ఏంచేద్దా'మన్నట్లు.

"చేసేదేముంది? ఇక్కడనే కూర్చుందాము" అన్నాడు అన్నయ్య

కొత్తగా కట్టిన బస్టాండు విశాలంగా ఉంది. కాలక్షేపం కోసం ఓ వీక్లీ కొనుక్కుని వచ్చాను. కూర్చునే స్పేస్ అంతా నిండిపోయింది. చేసేదిలేక బ్యాగ్ ప్రక్కన, కింద పెట్టి ఓ స్తంభానికి ఆనుకొని వీక్లీ తిరగెయ్యటం మొదలెట్టాను. పుస్తకాలు చదవడం అలవాటులేని అన్నయ్య అటూ, ఇటూ చూస్తూ నిల్చున్నాడు. తను ఓ స్తంభానికి ఆనుకుని. తిరగేస్తూనే కథలు చదవటంలో మునిగిపోయాను నేను.

"అరేయ్! అటుచూడు." ఓ పదినిమిషాల తరువాత అన్నయ్య భుజం తట్టి, పిలిచిన పిలుపుకు ఉలిక్కిపడి అన్నయ్య వైపు చూశాను.

"అక్కడ చూడు. నీకు కథ కేమైనా ప్లాట్ దొరుకుతుందేమో" అన్నాడు ఓ వైపు చూపెడ్తూ.

అటుచూశాను. ఓ చోట ఓ పదిమంది గుంపుగా నిల్చుని ఉన్నారు. ఆ గుంపు పెళ్లి నుంచి వచ్చేదో, పెళ్లికి పోయేదో-మొత్తం మీద ఓ పెళ్లివారి గుంపు అని ఈజీగా గుర్తుపట్టవచ్చు. వాళ్లు కట్టుకున్న బట్టలు కొత్తవే అయినా, ఆ కట్టూ, బొట్టూ, వాళ్ల హావభావాలు వాళ్ళు ఏ తరగతికి చెందినవారో, చెప్పకనే చెప్తున్నవి.

"ఆ, లేబర్‌క్లాసు. హైక్లాసు కాదు, మనక్లాసుకాదు. సంస్కారంలేని మనుషులు. అక్కడేం కథా వస్తువు ఉంటుంది?"

మొహం చిట్లించి అన్నాను.

"అహ! అలా అనబోకు అసలు చూడు" అన్నాడు అన్నయ్య.

చదువుతున్న కథలోని ఆరడుగుల హీరో పొడుగాటి కారు, అందమైన లేతబుగ్గల హీరోయిన్‌ను వదిలిపెట్టాలంటే బాధ అనిపించినా, అన్నయ్య గట్టిగా అనేసరికి అటు చూశాను పుస్తకం బంద్‌చేసి.

కొత్త బట్టలలో మెరిసిపోతున్నాడు ఓ పాతికేళ్ల యువకుడు. తలకు నూనె బాగా పట్టించేసరికి ఎండలో నిగ నిగ లాడుతున్నది అతని జుట్టు. నోట్లో పాన్ తెగ నములుతూ ఒకవైపు చూస్తున్నాడు. 'పెళ్లికొడుకట్లుంది' అనుకుంటూ అతను చూసేవైపు చూశాను.

ఓ పదహారేళ్ల అమ్మాయి, లేత గులాబీ రంగు టెర్లిన్ చీరె, తళతళలాడే జాకెట్ వేసుకుని ఓ పక్కకు నిల్చుని ఉన్నది. అమాయకంగా కనిపించే కళ్లు మాటిమాటికీ చీరె చెరగుతో ఒత్తుకుంటూ ముక్కు ఎగపీలుస్తూ తలవంచుకుని ఉన్నది. అయితే మాటిమాటికీ కొద్దిగా బెదురు బెదురుగా ఓవైపు చూస్తున్నది.

ఆ అమ్మాయిని కాసేపు పరికించి, ఆమె బెదురుగా చూసే వైపుకు చూశాను. ఓ 40-45 ఏళ్ల భారీ ఆడ విగ్రహం అక్కడ నిల్చొని ఉన్నది. ఆమె చుట్టూ ఓ అయిదారుగురు ఆడ, మగ నిల్చొని ఉన్నారు. అందులో సుమారు ఓ 45 ఏళ్ల అతను, ఓ ముప్ఫై అయిదు ఏళ్ల ఆడమనిషీ ఆ భారీ విగ్రహానికి ఎదురుగా నిల్చొని ఏమో విన్నవించుకుంటున్నారు. కానీ ఆ భారీ విగ్రహం ముఖంలో ఏదో పట్టుదల కనిపిస్తున్నది. అన్నయ్య వైపోసారిచూసి బ్యాగు అందుకొని ఆ గుంపు వైపు అడుగులు వేశాను. వాళ్ళ మాటలు వినవచ్చేటంత దగ్గరకు వాళ్ళవైపు నడిచి ఆగిపోయాను. అన్నయ్యకూడ నాతోపాటె వచ్చి, నా పక్కనే నిల్చున్నాడు. ఇప్పుడు వాళ్ల మాటలు బాగా వినపడుతున్నవి.

"ఏదో, సమయానికివీలు కాలేదంటున్నాడు కదా! మీరు యిప్పుడు అట్లా పట్టుపడితే ఎట్లా?" గుంపులో ఓ వ్యక్తి అంటున్నాడు.

"ఔనమ్మా! శానా పయత్నం శేశాను కానీ నా కర్మ బాగానేదు." ఆ నలభై ఏళ్లతను అంటున్నాడు.

"ఓయబ్బో! మహా పెయత్నం శేశినావు కానీ, యిప్పుడు యియ్యాలిసిందే. మాట అన్న తరువాత పానం పోయినా తప్ప కూడదు. యాదుంచుకో." ఆ భారీ విగ్రహం కంఠంలో కొద్దిగా కోపం ధ్వనించింది.

"పొలం కొన్న నాయాళ్లు డబ్బు సమయానికి యివ్వలేదమ్మా! నేను శానా గట్టిగా సెప్పాను. కానీ ఆల్లకు కూడ పైకం అందలేదట."

విషయం అర్థమైంది. అన్నయ్య ముఖంలోకి చూశాను. ఇద్దరమూ మాట్లాడలేదు. ఇద్దరికీ క్రితం రోజు మేము వెళ్లిన పెళ్లిలో జరిగిన సంఘటనలే గుర్తుకు వచ్చినవి.

క్రితంరోజు పెళ్లిలో యిలాగే జరిగింది. అమ్మాయి తండ్రి పైకం సరిగ్గా అందక యిస్తానన్న కట్నంలో ఓ నాలుగువేలు సమయానికి యివ్వలేకపోయాడు. అంతే- "కట్నమియ్యందే తాళి కట్టడు మా వాడు" అని భీష్మించుకు కూర్చున్నాడు పెళ్ళికొడుకు తండ్రి.

"బావగారూ! సమయానికి డబ్బు అందలేదు. ఆడి తప్పటమనేది మా వంశంలో అలవాటులేదు. డబ్బు అందగానే మీకు యిస్తానన్నకట్నం పువ్వులలో పెట్టి అందజేస్తాను" పెళ్ళికూతురు తండ్రి అభ్యర్థించాడు.

"అదేం పిల్లేడు. మీ వాళ్లు యిదివరకు ఆడి తప్పారో, లేదో మాకనవసరం. ఇప్పుడు మీరు తప్పారు. అఫ్టరాల్. నాలుగువేలు మీరు సమకూర్చుకోలేక పోయారంటే..." విసుగు ధ్వనించింది పెళ్ళికొడుకు తండ్రి కంఠంలో.

"ఆడపిల్లవాళ్ళం. మమ్మల్ని నవ్వులపాలు చేయవద్దు." మొరపెట్టుకున్నాడు ఆ తండ్రి.

"మేం చేసేదేముంది? మీరే చేసుకున్నారు" మగపెళ్లవాడితండ్రి తనహోదా ప్రదర్శించాడు.

తను చదివిన పుస్తకాలలో, చూసిన సినిమాలలో హీరో చేసే పనులన్నీ గుర్తుకు వచ్చి ఏదో అందామనుకుంటున్న పెళ్ళికొడుకు వాళ్ళ నాన్నవైపు చూస్తూనే తల వంచుకుంటూ తెగ సతమతమవుతున్నాడు.

చూట్టూ ఉన్న కొందరు నవయువకులు "ఛీ! యింకా వాళ్ళతో సంబంధం ఏమిటి? డబ్బుకు అంత పట్టుదల పడ్తాడా? సిగ్గు లేకపోతే సరి. ఇంకో సంబంధం చూడండి." అంటున్నారు.

"అహ! తొందరపడకండి." అనుభవజ్ఞులు సలహా యిస్తున్నారు.

పెళ్ళికూతురు తండ్రి జాలిగా అడిగితే

పెళ్ళికొడుకుతండ్రి నిర్దయుడిగా కొట్టివేశాడు. అతను గద్గదకంఠంతో అభ్యర్థిస్తే యితను కోపంగా తిరస్కరించాడు. అతను కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంటే యితను మీసం మెలివేశాడు. అతను బాధపడితే యితను నిర్లక్ష్యంగా చూశాడు.

చివరికి కొంతమంది అటు పెద్దలూ, యిటు పెద్దలూ కలిసి ఓ పెద్దమనుషుల ఒప్పందానికి వచ్చారు. ఇప్పుడు పెళ్ళి ఆటంకం లేకుండా జరిగేటట్లు, పెళ్ళి అయిన వెంటనే ఆ నాలుగువేలకూ ఓ ప్రోనోటు వ్రాసి యిచ్చేటట్లు, తరువాత ఆడబ్బు అంతా తెచ్చియిచ్చి నోటు చెల్లువేసిన తరువాతనే అమ్మాయిని కాపురానికి తీసుకుని పోయేటట్లు ఒప్పందం జరిగింది.

తాళి కట్టబోతున్న పెళ్ళికొడుకు "చూశావా! నేను చేయబట్టే మానాన్న యిలాగైనా ఒప్పుకున్నాడు." అన్నట్లు తానేదో గొప్పపని చేసినట్టు పెళ్ళికూతురు ముఖంలోకి చూశాడు.

తరువాత పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

జరిగిన సంగతి అది. ఇప్పుడు వీళ్ళూ అదే పంచాయితీలో పడ్డట్లున్నారు. అయితే యిక్కడ అందరూ సానుభూతిగా మాట్లాడుతున్నారు తప్ప పరిష్కారం సూచించటంలేదు.

నాకో ఆలోచన వచ్చింది. నిన్న పెళ్ళిలో మేము పిల్లగాళ్ళ కిందే లెక్కకాబట్టి ఏం మాట్లాడలేక పోయినాము. ఇక్కడ మనం అదే పరిష్కారం సూచిస్తే...

నెమ్మదిగా వాళ్ళదగ్గరికి అడుగులేశాను. కొద్దిగ తెల్లటి బట్టలు, షూస్ వేసుకొని, స్టైల్‌గా చేతిలో కూలింగ్‌గ్లాసెస్‌తో వాళ్ళ దగ్గరికి నడిచిన నన్నుచూసి ఒకరిద్దరు తప్పుకున్నారు.

"సంగతి ఏమిటి?" నెమ్మదిగా అడిగాను ఒకతన్ని.

అప్పుడే ఎటో చూస్తున్న ఆ భారీ ఆడ విగ్రహం నావేపు ఓసారి చూసింది. నాప్రశ్న విన్న ఆ పెళ్ళికూతురు తండ్రి నన్ను చూడ గానే ఏదో ధైర్యం వచ్చినట్లు నాదగ్గరికి వచ్చాడు.

"సూడండి" బాబుగారూ! కట్నంకింద ఏదో ముట్టసెబుతామన్న మాట సత్తెమే. కానీ పైకంకోసం నానా బాధలు పడ్డా, అన్నీ అందనేదు. తరువాత యిస్తామంటే, యిప్పుడు యీ అమ్మ యినటంనేదు" ఆ తండ్రి అన్నాడు.

ఆ భారీ ఆడ విగ్రహం వైపు చూశాను. ఆమె అప్పటివరకూ ఎటో చూసి అప్పుడే నా వైపు తల త్రిప్పింది.

ఆమె వైపోసారి చూసి, తిరిగి పెళ్లి కూతురు తండ్రివైపు తిరిగాను. "కట్నం ఎంత యిస్తామన్నారు?" అడిగాను.

"అబ్బాయికి ఓ ఉంగరం, ఓ గడియారం అబ్బాయి తల్లికి పట్టుకోక, ఎంది నూర్లు నగదు యిస్తామన్నాం బాబుగారూ!"

"ఎంతిచ్చారు?" ప్రశ్నించాను.

"ఉంగరం, గడియారం యిచ్చాం బాబు గారూ! నగదులోనే ఓ నాలుగు వందలు ముట్టనేదు" జాలిగా అన్నాడు అతను.

"ఆఫ్టరాల్! నాలుగు వందలు. నాకు వచ్చే ఓ నెలజీతం అంత లేదు. నాలుగు వందల కోసం యింతపట్టుదలా? ఓ పచ్చటి జీవితం పాడవుతుందా?" ఆశ్చర్య వేసింది.

"ఏమమ్మా! మీరేమంటారు?" 'నీవు' అనటానికి ధైర్యం చాల్లేదు ఆ భారీ విగ్రహాన్ని.

"ఏముంది బాబుగారూ! డబ్బు యిప్పుడు యియ్యాల్సిందే" ముభావంగా జవాబిచ్చి దేని కోసమో ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా ఎటో చూసి మళ్లీ యిటు తిరిగింది ఆమె.

బహుశః యింకా తన వాళ్లు ఎవరైనా రావాలేమో! తనకు సపోర్టుకోసం చూస్తున్నట్లున్నది.

"ఇస్తాను బాబుగారూ! కొద్దిగా ఎసులుబాటు కాగానే యిచ్చేస్తాను" జాలికొల్పే విధంగా అన్నాడు ఆ అమ్మాయి తండ్రి.

"మరి పెళ్లయిందా?"

"అయింది బాబుగారూ!"

"అరె! ఎలా అయింది? ముందుగా కట్నం అడగలేదా?" ఆశ్చర్యపోయాను.

"లేదు బాబూ! ఇప్పుడు అమ్మాయిని తీసుకువచ్చి పంపేముందు అడిగారు. అసలు సంగతి సెప్పాను. గొడవ పెడుతున్నది."

ఆ పెళ్ళికూతురు వైపు చూశాను. ఆ అమ్మాయి ఓ సారి నీళ్లు నిండిన కళ్ళతో నా వైపు చూసి తల వంచుకున్నది. ఆ పెళ్లి

జీవితంలో ఆనందాన్ని, ఆహ్లాదాన్ని కలిగించే అనేక మధుర క్షణాలుంటాయి

తలనొప్పి మూలంగా
మీ ఆనందాన్ని
పాడుచేసుకోవద్దు

2 ఆస్ప్రో
తీసుకోండి
మైక్రోఫైన్డ్ ఆస్ప్రో నొప్పిని
అతిశీఘ్రంగా తొలగించును

ASPRO
Nicholas

A.G.63.TL

కొడుకువైపు చూశాను. తనకేమి పట్టనట్లు అతను నోట్లోఉన్న తమలపాకును తెగనములుతున్నాడు. నోట్లోంచి రెండువైపులా రెండు సన్నని చారల్లా తమలపాకు రసం కారుతున్నది. మాటి మాటికి దాన్ని తుడుచుకుంటూ అటూ ఇటూ చూస్తూ నిల్చున్నాడు.

"సరే! నేనో పరిష్కారం చెపుతాను వింటారా?" వాళ్ళ వైపు చూస్తూ అడిగాను

"సెప్పండి బాబుగారూ! తప్పకుండా యినుకుంటాం" నా చేతులు పట్టుకుంటూ అన్నాడు అమ్మాయి తండ్రి.

ఆ భారీ విగ్రహంవైపు చూశాను. కొద్దిగా మొహం చిట్లించి నా వైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది ఆమె. 'అభ్యంతర పెట్టలేదు కదా' అని చెప్పటం మొదలు పెట్టాను.

"ఇదిగో చూడమ్మా! అయిందేదో అయింది. ఇప్పుడు గొడవ పెడితే ఏం లాభం చెప్పు. నేను చెప్పినట్లు వినండి. ఆ నాలుగు వందలకు యితను నోటు వాసిస్తాడు. నోటు నీ దగ్గర ఉంచుకో. అతను డబ్బు తెచ్చి నోటు చెల్లువేసిన తరువాతనె అమ్మాయిని కాపురానికి తీసుకు వెళ్లండి. అంతవరకూ అమ్మాయి పుట్టింట్లో ఉంటుంది."

"అతను నోటు చెల్లువేయకపోతే?" ఆ భారీ విగ్రహం ఎటోచూస్తూ అడిగింది.

ఆమె చూసేవైపు చూశాను. ఏదో ఊరువెళ్లే బస్ ప్లాట్‌ఫారం మీదకు వస్తున్నది. ఆమె అడిగిన దానికి ఏం జవాబియ్యాలో తోచలేదు.

ఆ అమ్మాయి తండ్రివైపు చూశాను.

"తప్పకుండా కొద్ది దినాల్లోనే నోటు చెల్లువేస్తాను బాబూ!" ధైర్యంగా అన్నాడు అతను.

"ఇంకేమమ్మా, ఎన్ని కష్టాలు పడయినా కొద్ది రోజుల్లోనే నోటు చెల్లువేసి అమ్మాయిని పంపుతానంటున్నాడుగా" అన్నాను.

మా మధ్య అన్నయ్య శ్రోతగానే ఉండిపోయాడు.

ప్లాటుఫారం మీద ఆగిన బస్ వైపు చూడగానే ఆ భారీ విగ్రహం కదిలింది.

"ఇక కదలండి అంతా. మన బస్ వచ్చింది" అంటూ చుట్టూ ఉన్న అందరినీ హడావుడి పెట్టింది.

నిస్సహాయంగా నిల్చున్నాడు అమ్మాయి తండ్రి. ఆ భారీ విగ్రహానికి చుట్టూ ఉన్న జనం నెమ్మదిగా బస్‌వైపు కదులుతున్నారు.

"ఏదైనా మీరు యిలా చేయటం బాగా లేదు" కొద్దిగా కోపం ధ్వనించింది నా కంఠంలో.

సామానంతా పంపి నావైపు తిరిగింది ఆమె. "భలే బాగా చెప్పారు బాబుగారూ! ఈన, యిచ్చేడబ్బుకు నోటు వ్రాసిస్తాడా? అప్పటివరకూ అమ్మాయిని యీనింట్లో ఉంచాలా? మంచిమాట చెప్పారు. ప్రోనోటుతో కాపురం చేయలా నా కొడుకు?" నిరసనగా అంది.

"మరేం చేస్తారు యిప్పుడు?" ఆశ్చర్యమూ, బాధ, అన్నీ ధ్వనించాయి నా కంఠంలో.

"ఏంచేస్తాం? మా పిల్లగాడు ఎప్పుడు తాళి కట్టాడో అప్పుడే వాడి పెళ్లాం అయింది. ఆయనకు బిడ్డ కాదు యిప్పుడు. నాకు

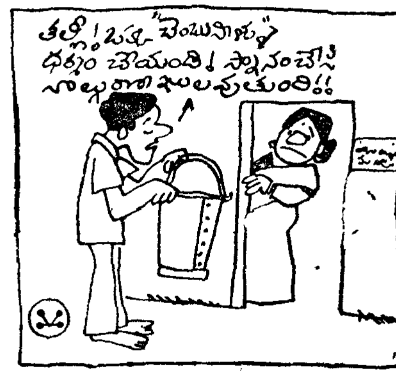

కోడలు. మా వెంబడే వస్తుంది అమ్మాయి. ఇయ్యాలనుకుంటే డబ్బు యిస్తాడు ఆయన. లేకపోతేలేదు." అంటూ ఆ అమ్మాయి చేతిని పట్టుకుని బస్ ఎక్కింది. ఆమె, చరచరా.

తెల్లబోయాను. మరి యిప్పటివరకూ గొడవ జరిగింది ఎందుకు? నాకు అర్థం కాలేదు. ఆ అమ్మాయి తండ్రివైపు చూశాను. అతనూ వింతగా చూస్తున్నాడు. ఆ అమ్మాయి కళ్లు తుడుచుకుంటూ బస్ ఎక్కటం గమనించాను.

అన్నయ్య వైపు చూశాను. అన్నయ్య ముఖంలో ఏ భావమూ వ్యక్తం కాలేదు. నెమ్మదిగా ఆమె ఎక్కిన బస్‌వైపు కదిలాను. ఆమె అప్పుడే బస్ దిగింది. నావైపు చూసి ఓ చిరునవ్వు నవ్వింది.

"మీరు చేసింది నాకు అర్థం కాలేదు." ఆమెకు దగ్గరగా నడచి అన్నాను.

"మీకు తెలియదులెండి బాబూ! ఆ పిల్ల ఎంత బాధపడుతుంది, మేము వదిలి పెట్టిపోతే! డబ్బుదేముంది, యివ్వకపోతే మానె." అంది.

"అసలు పెళ్ళికి ముందు ఎందుకు అడగలేదు?" నా బుర్రకు ఏమీ అర్థం కావటంలేదు.

"అసలు సంగతి – ఆపిల్ల తండ్రి డబ్బు యివ్వలేడని నాకు తెలుసు, బాబుగారూ! మావాడు ఆ అమ్మాయిని చూసి చేసుకుంటానన్నాడు. పెళ్ళిముందే అడుగుతే, అతను డబ్బు యివ్వలేకపోతే, పెళ్ళి ఆగిపోతుంది. అందుకే అంతా అయిపోయిన తరువాత అడిగాను."

"అతను యివ్వలేడని తెలిసి అసలు కట్నం ఎందుకు అడగాలి?"

"ఏదో మధ్యవర్తులు కుదిర్చారు. ఇప్పుడు గట్టిగా అడుగకపోతే అందరూ తేలికగా తీసుకుంటారు. అసలు మా ఇండ్లలో ఎంత గొడవపడితే అంత గొప్ప. వాళ్ళకుమాత్రం మేము అంటే లెక్కగా ఉండవద్దూ? అందుకే అడిగాను."

"మరి బస్ స్టాండ్‌లోకూడా ఎందుకు గొడవచేశారు?"

"ఆ! ఏంలేదు బాబుగారూ! బస్ రావటం ఆలీశెం అయింది. ఏదో కాలక్షేపం అవుతుంది కదా అని. అయినా నిజంగానే పిల్లను విడిచి పోతామనుకున్నారా?" చల్లగా నవ్వి, తిరిగి బస్ ఎక్కింది ఆమె.

నిర్ఘాంతపోయాను. ఆమె మాటిమాటికీ దేనికోసమో యిందాకట్నుంచీ చూసినవిషయం గుర్తుకు వచ్చింది. జీవితాన్ని యిలా, యింత తేలికగా తీసుకునే ధైర్యం ఎందరికి ఉంటుంది? 'లైఫ్ ఈజ్ ఏ గేమ్. ప్లే యిట్.' అని ఆమె చెప్పినట్లనిపించింది. మాటల్లో లేని వాళ్ళ సంస్కారం చేతల్లో కనపడింది. నిన్న మా బంధువుల యింట్లో జరిగిన పరిష్కారం, యిక్కడ జరిగిన పరిష్కారం పోల్చి చూసుకున్నాను. ఎవరిది సంస్కారం?

భుజంమీద చేయి పడ్డది. తిరిగిచూశాను. అన్నయ్య!

"బస్ వచ్చింది." నిర్లిప్తంగా అన్నాడు అన్నయ్య.

చెంబెట్టెల చాటున నా సంస్కారాన్ని దాచి వెనుతిరిగాను.